

Mica - comentarii de J. N. Darby

Profeția lui Mica este din aceeași perioadă, și, până la un punct, are același caracter ca aceea a lui Isaia, adică se ocupă în mod special de introducerea lui Mesia în scena unde se desfășoară căile lui Dumnezeu față de Israel, ba încă, vorbește îndeosebi despre prezența Lui în raport cu atacul asirianului. Totuși profeția are un caracter specific. Asemenea celor ale lui Osea și Amos, ea face aprecierea stării morale a poporului și, în general, leagă judecata lumii de starea evreilor, după cum am văzut lucrurile reprezentate în mod simbolic în cartea Iona. Și Samaria este subiect al acestei profeții, astfel încât judecata se extinde asupra întregului Israel.

Yahve vorbește din templul Său și se adresează tuturor popoarelor de pe întregul pământ, adică El se așează pe tronul pământesc pentru a judeca întregul pământ și da mărturie împotriva tuturor națiunilor. Dar El vine de sus, ieșind din locul Lui, pentru a călca pe înălțimile pământului. Tot ce este înălțat se va cufunda sub El și tot ce se va cufunda se va topi asemenea cerii la foc. De ce este această intervenție în judecată? De ce nu lasă El națiunile să-și continue umblarea pe căile lor, suportând nebulia lor de a se depărta de El? Din cauză că poporul Lui, martorul pe pământ pentru Numele Lui, a păcătuit împotriva Lui și s-a dedat slujirii altor dumnezei și nedreptății. Nu mai este mărturie pentru Dumnezeu pe pământ, decât, cel mult, mărturie falsă, ceea ce face necesar ca Dumnezeu să dea El însuși adevărata mărturie. Atunci toate păcatele tuturor popoarelor sunt rememorate de El, desfășurându-se înaintea ochilor Celui care nu le poate suferi. El lasă poporul Său să sufere consecințele păcatului lor, făcându-i să cadă sub puterea vrăjmașilor, al căror orgoliu se înalță până într-atât încât atrage asupra lor judecata lui Dumnezeu, care intervine pentru a elibera rămășița lui cea scumpă, după care El își ia locul de Stăpânitor peste toate națiunile.

Am văzut deseori că asirianul joacă rolul principal în scenele finale ale căilor lui Dumnezeu și îl regăsim aici ca fiind nuiua lui Dumnezeu, subiect principal al profețiilor lui Mica.

În Mica 1:6-8, nelegiuirea Samariei și chipurile ei cioplite atrag această grozavă calamitate printr-o judecată dreaptă a lui Dumnezeu, iar puhoaiile invaziei urcă până la Iuda.

Vom remarca aici că evenimentele care s-au petrecut în timpul profetului au același caracter moral ca judecata definitivă din zilele de la urmă și sunt folosite pentru a introduce aspectele importante ale acestei judecăți împreună cu avertismente adresate poporului în legătură cu timpul de atunci, după cum am putut remarca în mai multe rânduri în profeții. Fără îndoială că aici sunt prezentați Salmanaser și Sanherib, dar ei constituie ocazia profeției care merge dincolo de aceștia. Asirianul a ajuns până la porțile Ierusalimului. Înaintarea lui este descrisă în versetele 11-16, ca și în Isaia, cu deosebirea că aici descrierea este mult mai amestecată cu cauzele judecății diferitelor cetăți care au fost atacate decât în pasajul din Isaia, care mai curând dă o enumerare a etapelor înaintării lui.

În capitolul al doilea, profetul semnalează cauzele morale ale judecății lui Dumnezeu, violența și asuprirea nerușinată. Ei făceau planuri violente pentru a-și satisface poftele, iar Yahve făcea, la rândul Lui, planuri împotriva lor (v. 5). Ei refuzau cuvântul mărturiei, așa că urma ca ei să nu mai primească mărturie, iar acest fapt urma să fie însoțit de judecata grozavă că duhul de rătăcire și de beție urma să fie luat de ei drept profeție *. Ei se ridicau ca un vrăjmaș și nelegiuirea lor nu cruța nici femeile, nici copiii (v. 8, 9). Yahve îi somează pe toți cei care au urechi de auzit, ca să asculte, să se scoale și să se despartă de toată acea nelegiuire. O asemenea stare a lucrurilor nu putea să fie odihna pentru poporul lui Dumnezeu. Cum se putea ca sfinții lui Yahve să aibă odihnă în mijlocul întinăciunii (v. 10-11)?

Cu toate acestea, Yahve nu renunță la scopul pe care și l-a propus – acela de a binecuvânta pe Israel -, și va strânge laolaltă toată turma de care El se îngrijește. Cel care le va deschide calea și va înlătura orice obstacol va merge înaintea lor. ei vor ieși din locul unde vor fi fost captivi. Împăratul va merge înaintea lor și Yahve va fi în fruntea lor.

Profetul denunță pe căpeteniile și prinții lui Iacov. Ei vor striga către Yahve, iar El nu-i va asculta și niciun profet nu îi va lumina prin cuvântul Lui. Văzătorii vor fi încurcați și nu va fi niciun răspuns din partea lui Dumnezeu (v. 1-7). Altfel era cu profetul umplut de Duhul lui Yahve pentru a-i vesti lui Iacov nelegiuirea și lui Israel păcatul (v. 8), ceea ce face încă odată denunțându-i pe mai marii poporului, care judecau pentru mită și pe profeții care ghiceau pentru bani, arogându-și totuși privilegiul de a-L avea pe Yahve cu ei, privilegiu care fusese cu adevărat acordat în mod exclusiv acelui popor. Nu există ceva care să-L ofenseze mai mult pe Yahve decât ca aceia care se numesc poporul Lui să se folosească de privilegiul prezenței Lui pentru ca ei să fie onorați, pentru a justifica răul sau pentru a pretinde că au drepturi divine în pofida răului pe care-l fac. Iată de ce Sionul urma să fie arat ca un ogor, iar muntele casei ca înălțimile unei păduri (v. 9-12).

În continuare, profetul, în duhul lui Isaia, încheie denunțarea păcatului și profețiile despre judecată și pustiire vestind restabilirea deplină a binecuvântării și gloriei în Sion. Duhul repetă (și nu se poate schimba) declarația gloriei Sionului în zilele din urmă din Isaia, capitolul 2. Dar, profeția fiind de o întindere mai mică, această declarație se leagă aici imediat de evenimentele din zilele din urmă (v. 3-4): Israel va avea o pace perfectă după ce Dumnezeu va fi judecat multe națiuni și va fi rostit sentința pentru multe popoare, și Yahve va fi înălțat printre ei. Fiecare națiune, spune Israel, se va lăuda cu Dumnezeul ei, dar Yahve este Dumnezeul nostru pentru totdeauna. Yahve este gloria poporului său. În acea zi Yahve va găsi plăcere în rămășița poporului său și va strânge laolaltă pe sârmanul Iacov, șchiop și slab și va reuni pe aceia pe care îi risipise și îi necăjise. Aceea va fi rămășița favorizată de El, iar aceia pe care îi lepădase vor fi o națiune mare și Yahve însuși va împărăți peste ei în Sion pentru totdeauna.

Ordinea evenimentelor prin care trebuie să treacă poporul se vede cu atât mai clar cu cât profeția este mai scurtă, astfel încât această profeție este ca un fel de cheie pentru desfășurările mult mai lungi din Isaia. Profetul anunță că "prima domnie" – împărăția lui David și Solomon – va fi restaurată la Ierusalim și acest cuvânt se încheie cu anunțul direct al binecuvântării milenare. Dar, până atunci, trebuia ca împărăția de care ținea gloria Ierusalimului să fie lepădată (v. 9), și de aceasta se lega o dublă judecată asupra Ierusalimului. Fiica Ierusalimului trebuia să meargă în Babilon, iar de acolo ea avea să fie eliberată și răscumpărată prin puterea lui Dumnezeu din mâinile vrăjmașilor ei. Ea trebuia să fie captivă departe de Sion: este anunțată captivitatea Ierusalimului printre împărățiile națiunilor. În timpul când se afla în acea stare i-a fost dată eliberarea. Dar acest timp din urmă al istoriei ei este caracterizat de al eveniment. Mai multe națiuni se vor aduna împotriva ei, contând că o vor profana și vor triumfa insultând-o (este acel atac împotriva Ierusalimului pe care Yahve îl va înfrunța în

locul ei), dar cei care se ridică împotriva ei nu cunosc gândurile lui Yahve: El îi strânsese ca snopii în arie, iar fiica Sionului îi va călca în picioare și va închina prăzile lui Yahve, Celui care în acel timp va străluci prin titlul Lui de Dumnezeu al întregului pământ (comparați cu Isaia 17:12-14; Zaharia 14:2; 12:2-3; Psalmul 83).

Mai era încă un lucru deosebit de anunțat. Vrajmașul principal din zilele din urmă trebuia semnalat, și aceasta în relație cu un alt păcat fatal al Ierusalimului și al poporului său. Este prezentat Mesia și respingerea Lui. Fiica oștilor se strânge cu oștile pentru a asedia Ierusalimul – este vorba de armata asirianului (v. 5). Este cu totul altceva decât atacul lui Sanherib pentru că Iuda s-a cufundat și mai mult în păcat și răzvrătire. Adevăratul judecător al lui Israel urma să fie lovit peste obraz cu nuiua. Hristos avea să fie insultat și bătut. Versetul 2 îl desemnează într-un mod izbitor. Acesta este versetul pe care s-au bazat cărturarii și preoții pentru a-l asigura pe Irod că Hristosul trebuia să se nască la Betleem. Este desemnat ca născut la Betleem, dar fiind în același timp etern și adevăratul domnitor al lui Israel.

Versetul al doilea este ca o paranteză care arată locul de unde trebuia să iasă Cel care va fi guvernator al lui Israel pentru Yahve și descoperă în același timp gloria eternă a persoanei Lui. Al treilea verset se leagă de primul și arată efectul păcatului care a fost semnalat. Israel, și în mod special Iuda, este dat în mâinile vrăjmașilor, dar aceasta numai pentru un timp, durata acelei perioade fiind desemnată într-un mod destul de remarcabil și instructiv: până când “cea care este în dureri va naște”. Israel, exersat și trudit, a preferat mult timp să fie în poziția Agarei mai curând decât în cea a Sarei. Ca urmare, el trebuie să treacă prin toate prin toate durerile, neliniștile, judecățile și pedepsele lui Dumnezeu, indispensabile pentru ca, prin harul Său, fiind pătruns de necesitatea harului și îndurării lui Dumnezeu, să accepte pedeapsa pentru nelegiuirea lui și să fie adus într-o stare în care va fi potrivit să fie vasul manifestării fiului care se va naște, ca să fie Naomi restaurată prin har, căreia, în ceea ce privește manifestarea Lui în lume, este vestită pentru că i s-a născut împăratul. Comparați cu Isaia 9:2, unde ideea este dezvoltată în relație cu Israel și cu Apocalipsa 12, unde sunt alăturate faptul istoric și relațiile cu Israel în zilele din urmă.

Un alt element important din ultima scenă a veacului de față este prezentat în acest verset: Israel este dat spre judecată, și, într-un anumit sens, abandonat de Dumnezeu pentru că L-a respins pe Hristos, Domnul. Dar acum, cea care era în dureri a născut. Apoi (acesta este elementul la care fac aluzie), rămășița fraților acestui fiu întâi-născut, în loc să fie adăugată la Adunare (Fapte 2), revine la copiii lui Israel. Hristosul nu se rușinează să-i numească frați, dar ei nu mai devin mădulare ale trupului său, ci ei sunt în relație cu Israel, aceasta fiind poziția în care ei sunt așezați înaintea lui Dumnezeu.

Deci El, care fusese respins, a devenit păstorul lui Israel, și aceasta potrivit cu puterea lui Yahve și cu mărirea numelui lui Yahve, Dumnezeul Lui. Israel rămâne în siguranță pentru că împăratul lui este mare până la marginile pământului. Prin el asirianul va fi doborât și țara lui va fi pustiită de Israel, pe care el voise să-l devasteze.

În acea zi, Israel va avea un dublu caracter. În primul rând va fi instrumentul pentru reînnoire potrivit cu eficacitatea harului scump care vine de la Dumnezeu și nu așteaptă eforturi zadarnice din partea omului. El va fi ca ploaia care cade asupra ierbii, care nu așteaptă nimic de la om și nu depinde de fiii oamenilor.

În al doilea rând, pentru cei dintre națiuni care se împotrivesc, Israel va fi ca un leu printre fiarele câmpului și nimic nu va putea salva din mâna lui, el fiind instrumentul și mărturia puterii lui Dumnezeu. Binecuvântarea și puterea lui Yahve sunt cu profetul. El declară că toți vrăjmașii lui Israel vor pieri, dar, în același timp, Yahve va nimici din mijlocul lui Israel orice pretenție a puterii omenești: carele lui, fortărețele lui și tot ce ține de mândria omului va fi distrus. El va distruge toți idoli și Israel nu se va mai închina la lucrarea mâinilor sale. Orice urmă de idolatrie va dispărea. În același timp, răzbunarea și mânia împotriva națiunilor vor fi executate într-un mod nemaivăzut.

Această parte a profeției se încheie aici. Prima parte s-a încheiat la sfârșitul capitolului al doilea. Mica 4:9-13 prezintă, în general, cele două calamități cu care are a face Ierusalimul judecat: Babilonul și strângerea națiunilor în zilele din urmă, apoi eliberarea glorioasă a Ierusalimului. În Mica 5 este prezentat modul în care Mesia intră în scenă, fie venind pentru judecată, fie pentru eliberarea poporului de ultimele necazuri și introducerea binecuvântării a cărei descriere ne este dată în Mica 4:1-8 ca fiind în planul lui Yahve. În acest sens, cea de-a doua parte se încheie în Mica 4:8, dar, la sfârșitul capitolului 5 avem, ca să spunem așa, două anexe care expun dublul rău care vine asupra Ierusalimului și relațiile poporului cu eliberatorii săi, întâi în judecată, apoi în eliberare.

După ce a arătat planurile lui Dumnezeu în har, Duhul revine la argumentele lui împotriva lui Israel, cu privire la starea lui morală, chemând tot pământul să asculte rechizitoriul lui, pentru că Yahve avea o judecată cu poporul său. Într-un apel emoționant adresat inimii și conștiinței lui, El întreabă ce ar putea avea ei împotriva Lui. El îi răscumpărase din Egipt, îi condusese prin Moise, Aaron și Maria. A refuzat să-i asculte pe Balac și Balaam, care au făcut tot ce puteau ca să-l blesteme pe Israel. Dacă s-ar fi gândit ar fi cunoscut cât era El de credincios. Apoi el le desfășoară în detaliu înaintea ochilor lor nelegiuirea care domnea peste tot printre ei, prezentând în contrast ceremoniile lor față de dreptatea practică. Acesta este motivul pentru care versetele 13-16 spun că judecata îi va lovi cu siguranță. Cu toate acestea, omul înțelept recunoaște că este disciplinarea de la Yahve și deosebește numele lui Yahve, ceea ce constituie un principiu extrem de important și, în același timp, de mare preț. Ei sunt aceia care poartă ocară poporului.

În capitolul al șaptelea profetul se așează pe poziția de mijlocitor** înaintea lui Dumnezeu în numele poporului, prezențându-l, în același timp, starea nenorocită a poporului, vorbind în numele lui, identificându-se cu el, sau, ca să fiu mai exact, luând asupra sa ocară cetății (Mica 7:9), exprimând întâi necazul acesteia din cauza situației în care era, apoi, după cum am remarcat deseori în Ieremia, trecând la slujba lui de profet, marcând astfel poziția rămășiței și vorbind, însă având gândul divin, ca plasat în mijlocul poporului, identificându-se cu el deși judeca purtarea lui. Și făcea aceasta cu tot interesul care ține de iubirea lui Dumnezeu pentru popor. Profetul caută dorind să găsească în mijlocul poporului ceva care să se potrivească titlului de popor al lui Dumnezeu, dar nu era decât corupție, înșelăciune și uneltiri pentru a vărsa sânge și pentru a face rău cu ambele mâini. Totuși, tot timpul profetul vorbește exprimând mărturisirea cetății, astfel încât, smerindu-se sub mâna lui Dumnezeu, ea poate privi spre El așteptând ca El să ia cauza lor și să le facă dreptate.

Aici se prezintă o situație deosebită. Domnul Isus declară în evanghelie că profetul prezintă aici culmea nelegiuirii, care va fi atinsă în urma predicării evangheliei. Așa este nelegiuirea inimii, pe care lumina o face să treacă la lucru, provocând o ură care este cu atât mai înversunată cu cât obiectul ei este mai aproape.

Ceea ce a văzut profetul în jurul lui a avut efectul (produs Duhul lui Hristos acolo unde este în acțiune, la vederea răului care a pătruns peste tot) de a-l face să privească spre Yahve și să aștepte pe Dumnezeu eliberării sale. El se așează în poziția desemnată, aceea pe care Yahve o putea recunoaște, supunându-se indignării lui Yahve până ce El va pleda cauza slujitorului său. În fine, El îl va conduce la lumină și îl va face să vadă dreptatea Lui. Atunci eliberarea va fi completă, iar aceea care îi spunea Ierusalimului: “Unde este dumnezeul tău?” (strigătul dintotdeauna al necredinciosului care se bucură de pedeapsa care vine asupra poporului lui Hristos, cum se bucură și de suferința lui Hristos Însuși, înșelându-se cu privire la căile drepte ale unui Dumnezeu pe care nu-L cunoaște) – aceea care se bucura de umilința a ceea ce era iubit de Yahve, va fi călcată în picioare ca noroiul de pe străzi (v. 7-10).

De arunci, din Egipt și din Asiria, de peste mări și munți, vor veni la cetatea reconstruită, dar, înainte de aceasta, țara va fi pustie. Poporul va fi condus sub toiagul lui Yahve și așezat în țară ca odinioară. Dumnezeu va face să strălucească lucrările Lui minunate, ca atunci când i-a scos din țara Egiptului. Națiunile vor fi date de rușine la vederea puterii lui Yahve, Dumnezeul lui.

Ultimele trei versete ale profeției cuprind expresia credinței și a sentimentelor de adorare care umplu inima profetului când se gândește la bunătatea lui Dumnezeu, care iartă nelegiuirea poporului și aruncă păcatele lui în fundul mării, care Își găsește plăcerea în a arăta îndurare și care împlinește promisiunile făcute lui Avraam și ceea ce a jurat părinților din secolele trecute. Ce Dumnezeu se poate asemăna cu acela care se manifestă prin căile Lui de har față de poporul Lui preaiubit, față de rămășița slabă, pe care toți o disprețuiesc, dar pe care Yahve, în iubirea Lui, nu o va uita niciodată, pe care, în fidelitatea Lui, nu o va abandona, indiferent cât s-ar răzvrăti?

clickbible.org